

ПРАВО ПІДОЗРЮВАНОВОГО, ОБВИНУВАЧЕНОГО ІНІЦІЮВАТИ ПРОВАДЖЕННЯ ЩОДО ВСТАНОВЛЕННЯ ПРАВОМІРНОСТІ ОБМЕЖЕННЯ ЙОГО ПРАВА НА СВОБОДУ ТА ОСОБИСТУ НЕДОТОРКАНИСТЬ ЯК ПРОЦЕСУАЛЬНА ГАРАНТІЯ ЗАХИСТУ**ISSUES ABOUT THE RIGHT OF SUSPECT AND ACCUSED TO INITIATE PROCEEDINGS TO ESTABLISH THE LEGALITY OF RESTRICTIONS ON HIS RIGHT TO LIBERTY AND SECURITY OF PERSON SUCH AS LEGAL GUARANTEE OF PROTECTION THIS RIGHT**

**Побережник А.О.,
аспірант кафедри правосуддя
юридичного факультету**

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Стаття присвячена висвітленню проблемних питань щодо права підозрюваного, обвинуваченого ініціювати провадження, в ході якого суд протягом розумного строку встановлює правомірність обмеження права на свободу та особисту недоторканність і приймає рішення про звільнення, якщо таке обмеження є неправомірним. На підставі положень Кримінального процесуального кодексу України, точок зору науковців та практиків, висвітлених у наукових джерелах, у статті здійснено аналіз правової регламентації права підозрюваного, обвинуваченого ініціювати провадження щодо встановлення правомірності обмеження розглядуваного права.

Ключові слова: кримінальне провадження, процесуальні гарантії захисту, право на свободу та особисту недоторканність, підозрюваний, обвинувачений.

Статья посвящена исследованию проблемных вопросов относительно права подозреваемого, обвиняемого инициировать производство, в ходе которого суд в течение разумного срока устанавливает правомерность ограничения права на свободу и личную неприкосновенность и на освобождение, если такое ограничение является неправомерным. На основании положений Уголовно-процессуального кодекса Украины, точек зрения ученых и практиков, освещенных в научных источниках, в статье осуществлен анализ правовой регламентации права подозреваемого, обвиняемого инициировать производство по установлению правомерности ограничения рассматриваемого права.

Ключевые слова: уголовное производство, процессуальные гарантии защиты, право на свободу и личную неприкосновенность, подозреваемый, обвиняемый.

The article deals with issues about the right of suspect and accused to initiate proceedings to establish the legality of restrictions on his right to liberty and security of person such as legal guarantee of protection this right. Based on the analysis of the relevant provisions of the applicable national legislation contained in scientific sources viewpoints of scholars and practitioners, the article makes an attempt to analyze such mechanisms for detainee and suspect rights assurance in criminal proceedings as the «Habeas Corpus», «Amparo de Libertad» and the mechanism of realization of the right to appeal against unlawful detention.

Also the article deals with ensuring the individual rights of the detainee by the means of judicial control. The article examines the problems of the legislative regulation of procedures of the realization of the constitutional right of any individual to appeal detention. It is made the analysis of the mechanism of ensuring the rights of the detainee by the means of judicial control and it is proposed the ways to improve the criminal procedural law in order to ensure the rights of the detainee in a criminal proceeding.

Based on the research the author concludes that the presence of such procedural safeguards as the rights of the suspect and accused initiate proceedings to establish the legality of restrictions of his right to liberty and security primarily to protect against arbitrary restrictions on individual freedom.

Key words: criminal proceedings, legal guarantees of protection, right to liberty and security of person, suspect, accused.

Нормативне врегулювання забезпечення права особи на свободу та особисту недоторканність у кримінальному провадженні, а також визначення підстав правомірного обмеження розглядуваного права самі по собі не в змозі захистити учасника кримінального провадження від можливого утиску права на свободу та особисту недоторканність з боку відповідних органів державної влади. Саме тому на нормативному рівні мають бути передбачені дієві гарантії захисту права на свободу та особисту недоторканність у кримінальному провадженні. Такі процесуальні гарантії мають становити сукупність норм, які якісно визначатимуть дієвий механізм забезпечення захисту права на свободу та особисту недоторканність у кримінальному провадженні.

Так, однією з процесуальних гарантій захисту права на свободу та особисту недоторканність у кримінальному провадженні є право підозрюваного, обвинуваченого ініціювати провадження, в ході якого суд протягом розумного строку встановлює правомірність обмеження права на свободу та особисту недоторканність і приймає рішення про звільнення, якщо таке обмеження є неправомірним.

Питанню дослідження розглядуваної гарантії захисту права на свободу та особисту недоторканність у кримінальному провадженні певною мірою присвячені праці

таких вчених, як І. Г. Богатирьова, К. Д. Волкова, І. В. Глобук, В. Ю. Захарченко, О. В. Капліна, О. П. Кучинська, Л. М. Лобойко, В. В. Молдаван, М. А. Погорельський, В. О. Попелюшко, та С. Р. Тагієв, А. М. Шаркова, В. П. Шибіко, О. Г. Яновська та ін. Однак, слід зауважити, що повного комплексного дослідження даної процесуальної гарантії захисту досі здійснено не було.

Метою статті є всебічний комплексний аналіз права підозрюваного, обвинуваченого ініціювати провадження щодо встановлення правомірності обмеження його права на свободу та особисту недоторканність як процесуальної гарантії захисту.

Розглядувана гарантія передбачена у ч. 4 ст. 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод і походить від англійського інституту habeas corpus.

Так, А. У. Бредлі вказує, що хоча цей вираз і не вживається у тексті статті, п. 4 ст. 5 може бути названий одним з випадків застосування правила habeas corpus, тому що в цьому пункті викладається як раз сутність англійського положення habeas corpus, а саме – швидкий порядок судового розгляду, у ході якого високий суд повинен ухвалити, чи є затримання тієї або іншої особи законним, чи ні, й у випадку, якщо воно таким не є, прийняти рішення про звільнення даної особи з-під варті [1].

Як зазначає О. Г. Кушніренко, однією із найбільш важливих правових процедур, які застосовуються у багатьох країнах світу, є *habeas corpus*. Це є традиційне найменування судового наказу, який надсилається посадовій особі, відповідальній за утримання заарештованого під вартою. Наказ зобов'язує сповістити про час і причини арешту, а також про необхідність доставити заарештованого до суду. Ця процедура вперше була введена в Англії законом 1679 року, а потім набула свого закріплення у Конституції США. Сьогодні вона досить широко застосовується майже в усіх країнах континентальної Європи. Слід зазначити, що праву на судову перевірку законності арешту, втіленому в процедурі *habeas corpus*, надається дуже велике значення. Тому немає нічого дивного у тому, що це право закріплене у Міжнародних пактах, а також в інших документах з прав людини [2, с. 46-47].

У свою чергу А. М. Шаркова справедливо відмічає, що, будучи споконвічним інститутом кримінального процесу англосаксонської системи судочинства і найважливішою формою судового захисту прав особистості, процедура *habeas corpus* була органічно прийнята правом США. Особливість американського варіанту даної процедури полягає у тому, що клопотання *habeas corpus* може бути заявлено на будь-якій стадії кримінального процесу. Теоретично навіть засуджений може домогтися припинення справи за цією процедурою, якщо переконає суд у незаконності або необґрунтованості свого арешту, в силу чого суд повинен буде визнати незаконним і засудження [3, с. 217-218].

Процедура *habeas corpus* є широко поширеною в усіх країнах континентальної Європи. Однак є країни, де існує аналогічний інститут *amparo de libertad*, який набув свого поширення у правових системах країн Латинської Америки.

Механізм забезпечення та захисту конституційних прав *amparo de libertad* здійснюється у п'яти формах:

- 1) *ампаро де лібертад* – для захисту особистої свободи, яка є еквівалентом процедури *habeas corpus*;
- 2) *ампаро контра лейс* – для судового перегляду конституційності законодавчих актів;
- 3) *ампаро касаціон* – для перегляду конституційності та законності судового рішення;
- 4) *ампаро адміністративо* – для судового перегляду адміністративних дій;
- 5) *ампаро аграріо* – для захисту прав осіб в ході проведення аграрних реформ.

Здійснення заходів щодо захисту особистої свободи може здійснюватись у трьох випадках: а) у разі загрози незаконного позбавлення особистої свободи; б) при втраті особистої свободи; в) у разі незаконного продовження строку обмеження особистої свободи [3, с. 218].

Отже, як зазначає А. М. Шаркова, у порівнянні з процедурою *habeas corpus*, яка для реалізації права на свободу та особисту недоторканність вимагає наявності факту затримання особи, *amparo de libertad* дозволяє захистити конституційне право на свободу та особисту недоторканність навіть в умовах загрози його порушення [3, с. 218].

Так, законодавцем передбачено процедуру розгляду клопотань про зміну або скасування запобіжного заходу, пов'язаного з обмеженням права на свободу та особисту недоторканність у кримінальному провадженні. Відповідно до п. 6 ч. 3 ст. 42 КПК України, підозрюваний, обвинувачений має право вимагати перевірки обґрунтованості затримання. Однак, у КПК України фактично відсутня процедура судового розгляду перевірки законності затримання.

Слід звернути увагу, що ч. 8 ст. 106 КПК України 1960 року було чітко передбачено процедуру оскарження затримання до суду. Так, скарга затриманого негайно надсилалась начальником місця попереднього ув'язнення до суду. Така скарга розглядалась суддею одночасно з по-

данням органу дізнання про обрання запобіжного заходу. Якщо ж скарга надійшла після обрання запобіжного заходу, вона розглядалась суддею протягом трьох діб з часу надходження. Якщо ж подання не надійшло, або коли скарга надійшла після закінчення сімдесятидводинного строку після затримання, скарга на затримання розглядалась суддею протягом п'яти діб з часу надходження.

Також було передбачено, що така скарга затриманого розглядалась з додержанням вимог, передбачених для порядку обрання запобіжного заходу.

Однак, на відміну від КПК України 1960 року, чинним КПК України не передбачено такого порядку, а відтак, не визначено до кого, в який спосіб та термін має звертатись затриманий щодо перевірки законності його затримання.

З аналізу положень ст. 206 КПК України випливає, що забезпечення права на свободу та особисту недоторканність поділяється на: 1) законність та обґрунтованість позбавлення волі особи: а) існування передбачених законом підстав для затримання особи без ухвали слідчого судді, суду; б) неперевищення граничного строку тримання під вартою; в) відсутність зволікання у доставленні особи до суду; 2) безпосередні умови тримання особи: а) наявність відповідних умов для тримання особи у місцях такого тримання; б) існування обґрунтованої підозри щодо жорстокого поводження з особою.

Як справедливо зазначає О. Г. Яновська, видається достатньо сумнівним та ускладненим механізм реалізації положень вказаної норми закону. До обов'язків саме службової особи належать повноваження стосовно інформування слідчого судді щодо перебування в межах територіальної юрисдикції суду особи, позбавленої свободи, за відсутності судового рішення, яке набрало законної сили. Сумнівним вбачається те, що такі повноваження є у слідчого чи прокурора. Адже у випадку з'ясування таких обставин, прокурор, наприклад, повинен самостійно стати на захист інтересів і прав особи, незаконно позбавленої свободи. Однак все ж таки ст. 206 КПК України дає можливість власне затриманому або його захиснику звернутись до слідчого судді із заявою про перевірку законності тримання особи під вартою та перевірки у необхідних випадках, застосування до неї насильства під час затримання або тримання в уповноваженому органі державної влади, державній установі [4, с. 16].

В свою чергу І. Г. Богатирьов та С. Р. Тагієв наголошують, що важливо щоб слідчий суддя при виконанні своїх обов'язків діяв у порядку, передбаченому ч. 6 ст. 206 КПК України, незалежно від наявності заяви особи, якщо її зовнішній вигляд, стан чи інші відомі слідчому судді обставини дають підстави для обґрунтованої підозри порушення вимог законодавства під час затримання або тримання в уповноваженому органі державної влади, державній установі. Крім того, слідчий суддя має право не вживати дій, зазначених у ч. 6 ст. 206 КПК України, якщо прокурор доведе, що дії вже здійснені або здійснюються. Вбачається, що слідчий суддя зобов'язаний вжити необхідних заходів для забезпечення особи, яка позбавлена свободи, захисником і відкласти будь-який розгляд, в якому бере участь така особа, на необхідності для забезпечення особи захисником час, якщо вона бажає залучити захисника, або якщо слідчий суддя вирішить, що обставини, встановлені під час кримінального провадження, вимагають участі захисника [5, с. 162].

На думку О. Г. Яновської, набагато більш ускладненою є ситуація із відстоюванням права особи, яка була незаконно затримана, а потім звільнена тим же органом чи уповноваженою службовою особою, які здійснювали затримання. В такому випадку сподіватись на застосування положень ст. 206 КПК України важко, адже на момент звернення до суду така особа вже не знаходиться під вартою, отже не є суб'єктом звернення та захисту відповідно до цієї статті [4, с. 16].

Для уникнення такої ситуації, вважаємо, допомогло б запровадження запропонованого А. М. Шарковою інституту автоматичної судової перевірки підстав та законності затримання особи. Науковець вважає, що метою даного інституту є те, щоб забезпечення прав затриманого засобами судового контролю не ставилися у виключну залежність від попереднього подання скарги чи заяви затриманою особою, якщо вона не здатна цього зробити самостійно в період шістдесяті годин перебування поза судовим контролем до моменту представлення її до слідчого судді для перевірки законності та обґрунтованості затримання [6, с. 368].

Отже, для забезпечення права затриманого вимагати перевірки обґрунтованості затримання вважаємо за необхідне звернутись до досвіду нормативного закріплення даної процедури у КПК України 1960 року та пропонуємо доповнити чинний КПК України окремою нормою, яка б передбачала: 1) обов'язок начальника місця попереднього ув'язнення негайно надіслати скаргу затриманого чи його захисника до слідчого судді; 2) строк розгляду слідчим суддею такої скарги; 3) обов'язок слідчого судді за результатами розгляду даної скарги винести ухвалу; 4) обов'язок слідчого судді надіслати копію ухвали за результатами розгляду скарги затриманому, прокурору, начальнику місця попереднього ув'язнення.

Що ж до процедури розгляду клопотань про зміну або скасування запобіжного заходу, пов'язаного з обмеженням права на свободу та особисту недоторканність у кримінальному провадженні, слід зазначити наступне.

Під час досудового розслідування запобіжні заходи, в т. ч. ті, які обмежують право на свободу та особисту недоторканність у кримінальному провадженні, застосовуються відносно підозрюваного, який, відповідно до принципу презумпції невинуватості, ще не визнаний винним у вчиненні злочину. А тому такі повинні змінюватись одразу ж, як тільки в ньому зникне потреба, на більш м'які.

Звертаємо увагу, що КПК України 1960 року не передбачав процедури, якої вимагає п. 4 ст. 5 Конвенції з прав людини та основоположних свобод, і це викликало порушення прав підозрюваного, обвинуваченого. Так, однією із можливостей, яку суди України могли використати, аби не наражати державу на міжнародну відповідальність, це формування практики, коли термін тримання під вартою встановлюється не довше ніж один місяць. Так суддя міг забезпечити, хоч і не повністю, виконання Україною зобов'язання, передбаченого п. 4 ст. 5 Конвенції з прав людини та основоположних свобод [7, с. 96].

На реалізацію розглядуваної гарантії направлене право підозрюваного, обвинуваченого самостійно клопотати про зміну запобіжного заходу, передбачене у КПК України 2012 року. Так, відповідно до ч. 1 ст. 201 КПК України, підозрюваний, обвинувачений, до якого застосовано запобіжний захід, його захисник, має право подати до місцевого суду, в межах територіальної юрисдикції якого здійснюється досудове розслідування, клопотання про зміну запобіжного заходу, в т. ч. про скасування чи зміну додаткових обов'язків, передбачених ч. 5 ст. 194 КПК України, та покладених на нього слідчим суддею, судом, чи про зміну способу їх виконання.

Слід звернути увагу, що ані в положеннях ст. 201 КПК України, ані в інших положеннях чинного кримінального процесуального законодавства не визначено зміст клопотання підозрюваного, обвинуваченого, його захисника. А тому цілком логічним є те, що при складанні такого клопотання необхідно орієнтуватись на вимоги щодо клопотання про застосування запобіжного заходу, передбачені ст. 184 КПК України.

Однак таке клопотання містить свої особливості і значно відрізняється від клопотання про застосування запобіжного заходу. Так, як справедливо зауважує О. В. Мироненко, у клопотанні про зміну запобіжного заходу не можуть бути зазначені обставини, що дають підстави під-

озрювати, обвинувачувати особу у вчиненні кримінального правопорушення, і посилання на матеріали, що підтверджують ці обставини; підозрюваний, обвинувачений, його захисник не повинен обґрунтовувати наявність одного або кількох ризиків, зазначених у ст. 177 КПК України, чи обґрунтовувати неможливість запобігання ризику або ризикам, зазначеним у клопотанні, шляхом застосування більш м'яких запобіжних заходів. Натомість у такому клопотанні повинні бути зазначені обставини, які виникли після прийняття або існували під час прийняття попереднього рішення про застосування запобіжного заходу, але про які слідчий суддя, суд на той час не знав і не міг знати, та які є підставою для зміни запобіжного заходу. Це можуть бути різні обставини, наприклад, відпали ризики, передбачені ст. 177 КПК України, змінилась поведінка підозрюваного, він активно допомагає слідству, розкаюється, відшкодовує збиток, його стан здоров'я значно погіршився, діти залишилися без нагляду (утримання) тощо [8, с. 227].

Положення ч. 5 ст. 201 КПК України обмежує право підозрюваного, обвинуваченого подавати клопотання про зміну запобіжного заходу – не частіше ніж один раз протягом тридцяти днів з дня постановлення попередньої ухвали про застосування, зміну або відмову у зміні запобіжного заходу. Вважаємо, що дане обмеження встановлено законодавцем з метою усунення зловживання підозрюваним, обвинуваченим таким правом. Однак, якщо у клопотанні зазначаються нові обставини, які не розглядалися слідчим суддею, судом раніше, то останні не мають права залишити таке клопотання без розгляду.

Відповідно до ч. 4 ст. 201 КПК України, слідчий суддя, суд зобов'язаний розглянути клопотання підозрюваного, обвинуваченого протягом трьох днів з дня його одержання згідно з правилами, передбаченими для розгляду клопотання про застосування запобіжного заходу.

Положення ст. 194 КПК України регламентує перелік обставин, які слідчий суддя, суд повинні встановити для прийняття рішення про застосування запобіжного заходу.

Однак, на нашу думку, під час вирішення питання про зміну запобіжного заходу такі обставини трохи відрізняються, аніж при застосуванні запобіжного заходу. Так, під час розгляду клопотання про зміну запобіжного заходу слідчий суддя, суд встановлюють:

- наявність обґрунтованої підозри у вчиненні підозрюваним, обвинуваченим кримінального правопорушення, але в аспекті зміни кваліфікації кримінального правопорушення на більш чи менш тяжке і вплив останнього на вид запобіжного заходу або на ризики, передбачені ст. 177 КПК України;

- наявність достатніх підстав вважати, що змінились ризики, передбачені ст. 177 КПК України, і на які вказує підозрюваний, обвинувачений, його захисник, а також слідчий, прокурор, або ж з'явилися нові ризики, або зникли деякі з них чи зменшились;

- достатність або недостатність застосування більш м'яких запобіжних заходів для запобігання ризику або ризикам, зазначеним у клопотанні.

Отже, варто зазначити, що у КПК України не досконалим відображено правову регламентацію гарантії щодо можливості підозрюваним, обвинуваченим ініціювати провадження, в ході якого суд протягом розумного строку встановлює правомірність обмеження права на свободу та особисту недоторканність і приймає рішення про звільнення, якщо таке обмеження є неправомірним.

У результаті проведеного в цій статті дослідження слід зауважити наступне. Важко переоцінити значення спеціальних процесуальних правил і процедур, за допомогою яких забезпечується захист права особи на свободу та особисту недоторканність у кримінальному провадженні. Адже матеріальні права і свободи можуть бути реалізовані лише за допомогою певних процесуальних процедур, які гарантують особливий порядок їх захисту.

Наявність такої процесуальної гарантії захисту як права підозрюваного, обвинуваченого ініціювати провадження щодо встановлення правомірності обмеження його права на свободу та особисту недоторканність, перш за все, забезпечує захист від свавільного обмеження особи свободи. Розглядувана гарантія покликана звести до мінімуму

небезпеку свавілля держави. В даному випадку йдеться як про захист фізичної свободи особи, так і про її особисту безпеку в ситуаціях, коли відсутність захисту могла б призвести до руйнації принципів верховенства права й позбавити затриманих доступу до найелементарніших засобів правового захисту.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бредли А. У. Право на свободу и безопасность личности согласно Европейской конвенции по правам человека / А. У. Бредли [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.rroi.narod.ru/echr/commentary/st5_2.htm
2. Кушніренко О. Г. Процедура «хабеас корпус» та її втілення в законодавстві України / О. Г. Кушніренко // Становлення сучасної науки : матеріали міжнародної наукової конференції / Publishing House «Education and Science» s. r. o. – Прага, 2007. – С. 46–47.
3. Шаркова А. М. Порівняльно-правова характеристика механізмів забезпечення прав затриманого : habeas corpus, amparo de libertad та механізмів реалізації права на оскарження незаконного затримання / А. М. Шаркова // Науковий вісник Херсонського державного університету. – Серія : Юридичні науки. – Вип. 1. – Том 3. – 2014. – С. 216–221.
4. Яновська О. Г. Застосування практики Європейського суду з прав людини при здійсненні судового контролю у кримінальному провадженні / О. Г. Яновська // Вісник Академії адвокатури України. – 2013. – № 2. – С. 12–17.
5. Богатирьов І. Г. Виконання слідчими ізоляторів запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою відповідно до нового Кримінального процесуального кодексу України / І. Г. Богатирьов, С. Р. Тагієв // Право і суспільство. – 2014. – № 6–2. – С. 158–162.
6. Шаркова А. М. Проблеми забезпечення прав затриманого засобами судового контролю / А. М. Шаркова // Право і суспільство. – 2014. – № 5.2. – С. 365–369.
7. Бущенко А. Застосування статей 3 та 5 Європейської конвенції з прав людини в національній судовій практиці / А. Бущенко. – Харків : Права людини, 2009. – 216 с.
8. Мироненко О. В. Зміна запобіжних заходів у досудовому провадженні : проблеми й недоліки процесуального порядку / О. В. Мироненко // Право і суспільство. – 2014. – № 6–2. – Ч. 3. – С. 223–229.

УДК 343.98:616-08

ПЛАНУВАННЯ РОЗСЛІДУВАННЯ НЕЗАКОННОЇ ЛІКУВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

PLANNING OF THERAPEUTIC INVESTIGATION ILLEGALLY

Стецик Б.В.,
старший викладач

Львівський торговельно-економічний університет

Стаття присвячена плануванню розслідування незаконної лікувальної діяльності. У статті розглядаються основні принципи та елементи планування розслідування злочинів. Також проаналізовано думки вчених з приводу проблем планування розслідування злочинів.

Ключові слова: злочин, планування розслідування, доказування, кримінальне провадження, незаконна лікувальна діяльність.

Статья посвящена планированию расследования незаконной медицинской деятельности. В статье рассматриваются основные принципы и элементы планирования расследования преступлений. Также проанализированы мнения ученых по поводу проблем планирования расследования преступлений.

Ключевые слова: преступление, планирование расследования, доказывание, уголовное производство, незаконная лечебная деятельность.

This article is devoted to planning the investigation of illegal medical activity, as its planning is one of the important conditions for prompt and full investigation of crimes. When investigating crimes investigation planning problem has always paid much attention.

This was due mainly to the fact that planning determines the effectiveness of the investigation, his commitment, savings capabilities pretrial investigation. In content is a cognitive process that aims to identify the necessary circumstances of the incident which is being investigated to establish the truth in the case.

Planning – is a complex mental process, the essence of which is to determine the direction and objectives of the investigation means and ways of solving them within the law. Planning does not mean these activities, it is only a precondition, the condition – sometimes necessary – to achieve your goal.

Disclosure each crime raises not only need to address common challenges arising out of the criminal procedure law and criminal law certain qualifications, but also concrete, determined the nature and volume of information available to the criminal proceedings and on the individual stages. This in turn causes that in the course of the investigation conducted significant number of different investigation: reviews, interrogations, searches and more.

The article deals with the basic principles and elements of planning crime investigation, since by its very nature is quite challenging intellectual activity that involves solving many mental and organizational tasks. Therefore, we proposed plan of investigation of illegal medical activity, depending on the stage of its investigation, which we classified the initial and next. Scientists also analyzed the views on planning issues of crime investigation.

Key words: crime, planning investigation, proving, criminal proceedings, illegal medical activity.

Однією з важливих умов швидкого і повного розслідування злочинів є його планування. За змістом – це пізнавальний процес, що має на меті виявити всі необхідні обставини події, яка розслідується, встановити істину у справі. Розкриття кожного злочину породжує необхідність

розв'язання не тільки загальних завдань, які впливають з вимого кримінально-процесуального закону і певної кримінально-правової кваліфікації, а й конкретних, що визначаються характером і обсягом інформації, наявної до початку кримінального провадження і на окремих його